
Nikdy nezapomeneme...

Čtrnáct srdcí, čtrnáct originálních a inspirativních **životních příběhů** se zastavilo 21. prosince roku 2023 během tragédie na Filozofické fakultě UK. Na ty, kteří tak nečekaně a pro všechny z nás nepochopitelně přišli o život, nikdy nezapomeneme. Jejich příběhy si chceme stále **připomínat**. Proto jsme poprosili jejich nejbližší, aby s námi sdíleli svoje vzpomínky na ty, jež tak nečekaně odešli.

Respektujeme to, že každý prožívá smutek nad ztrátou nejbližších vlastním způsobem a sdílí přesně tolik, kolik je v tuto chvíli schopen, a takovou formou, jakou právě potřebuje.

Nezapomínáme ani na všechny zraněné, jež se s touto tragédií stále vyrovnávají. Pomocnou ruku se v rámci obnovy akademického života na UK nadále snažíme nabízet všem, kteří to potřebují.

21. června 2024, půl roku po tragické události na Filozofické fakultě UK, **univerzita představila** na náměstí Jana Palacha dočasné **pietní místo** věnované vzpomínce na oběti prosincového útoku. Jeho ústředním bodem je cca tři metry vysoký kamenný objekt, odkazem **propojený s těmito stránkami**.

„Nechceme připomínat čin, který nás před půl rokem zasáhl, vzpomínáme na ty, které jsme tehdy ztratili. Jejich odchod zasáhl naši fakultu, naše kolegyně a kolegy z Univerzity Karlovy i jiných institucí a velkou část veřejnosti. Chceme jim i sobě nabídnout **místo, kde lze obětem věnovat vzpomínku**,“ řekla při té příležitosti děkanka FF UK Eva Lehečková.

Prosíme všechny, kteří si budou medailony obětí a vzpomínky na ně číst, o respektování **soukromí pozůstalých**. Zároveň prosíme čtenáře a čtenářky z řad médií i široké veřejnosti, aby texty ani fotografie dále nešířili a respektovali prosbu o mediální klid.

Děkujeme za pochopení

For English click here.

Eva Brožová

Jan Dlask

Ad Feynmann

Lucie Fríbertová

Lenka Hlávková

Klára Holcová

Adam Jurák

Magdalena Křístková

Sára Lidická

Agáta Michalová

Aneta Richterová

Tereza Skolková

Eliška Šimůnková

Lucie Špindlerová

Řeč k pozůstalým, kterou pronesl pan Marek Orko Vácha na setkání s rodinami 28. 2. 2024

My sami tomu nikdy neporozumíme, neboť tomu porozumět nelze.

„Tento profesor by chtěl porozumět tomu, čemu porozumět nelze. My, kteří jsme tam byli a kdo jsme si tu otázku kladli a kdo si ji budeme klást až do konce našich životů, my sami tomu nikdy neporozumíme, neboť tomu porozumět nelze.“

Tento citát nevznikl na konci minulého roku zde v Praze, je mnohem starší. Jeho autorem je lékař z východní Evropy, který přežil holocaust¹, citát, který se ale na konci roku mrazivě připomněl: *my sami tomu nikdy neporozumíme, neboť tomu porozumět nelze.*

Vážené zarmoucené rodiny, vážení pozůstalí, dámy a pánové,

Především přijměte moji upřímnou soustrast. Je mi nepatřičné mluvit zde, který jsem tam nebyl a který jsem tam nikoho neztratil. Nemluvím ani za policii, ani za média, ani za záchranáře, jen za Karlovu univerzitu, dovolím si říct, za *naši* Karlovu univerzitu, a za sebe. Jsme zde, abychom nejlépe, jak umíme, vám všem vyjádřili naši soustrast a účast.

Ty tisíce zapálených svíček zde před Karolinem a před budovou Filosofické fakulty, stovky pietních setkání, desítky náboženských liturgií chtěly vyjádřit totéž: jsme zde s vámi, chceme nést vaši bolest, chceme beze slov symboly vyjádřit účast, pokud bude v našich silách, rádi nějak pomůžeme. Na ta setkání přišli spolužáci a přátelé, kteří vaše děti osobně znali, přišli jejich přátelé, přátelé jejich přátel a mnoho dalších neznámých, přišli na bohoslužby, na pietní místa, před budovu fakulty. Byly jich tisíce, kdo přišli, desítky tisíc. Snad pro někoho i lehké dojetí, kolik lidí je mělo rádo.

Nejsme v těch hlubinách, v jakých jste vy, ani nemůžeme, ale přesto nějak chceme být s vámi.

Nyní je čas truchlení, čas objímání, čas být spolu nebo čas být sami, čas k mlčení nebo čas k mluvení, čas prožívání zármutku, čas *Aninut*, kdy podle staré tradice je truchlící osvobozen ode všech úkolů, odpadají všechny povinnosti, všechno je možné a cokoli truchlící činí, je v pořádku.

Moje tradice mě naučila, že každý člověk má nekonečnou hodnotu, že každý je jedinečný, jinak jsou v něm namixovány dobré vlastnosti, že v každém z nás se bílé světlo shora láme do jiných barev spektra. Že v tomto světě není malých rolí

¹ Lifton, R.J., (2017) *The Nazi Doctors. Medical Killing and The Psychology of The Genocide*. Basic Books. New York. p. 13

Celá řeč k přečtení zde.

We will never forget...

For English click here